

Naše slike. Lukenjski grad se dviga blizu Prečine, poldrugo uro hoda od Novega mesta. Bliža se polagoma razpadu. Ime „Luknja“ ima zato, ker je bil stari grad zidan v skalnato votlino; ko se je pa ta v resnici „lukenjski“ grad gospodarjem Lueggerjem zdel premajhen, so za streljaj preč od njega zgradili na kamenitem griču nov, večji grad, ki so mu pa tudi dali ime Luknja. Prvi njegovi lastniki so bili gospodje Lueggerji, po njih se je grad imenoval tudi Luegg. Ko je bil pa zadnji gospod Erazem Luegger v svojem drugem, takisto v skalo zidanem gradu na Notranjskem ustreljen, je Lukenjski grad postal last deželnega kneza. Cesar Maksimilijan I. ga je pa l. 1494. podaril Frideriku Gallenbergu. Kesneje je bil njegov lastnik Frančišek Gall, ki je l. 1580. že precej trhli grad popravil, postavil tri stolpe z zidovi in hodniki in ga sploh uredil za obrambni grad. Po dedščini je prišel kesneje v roke Barbovi družini in še pozneje postal last gospodov Brennerjev. Ob Valvasorjevem času je bil gospodar Wolf Daniel Brenner, ki je grad zopet popravil, zgradil lepo dvorano in jo okusno okrasil z lepimi slikami („mit Gipsoder sogennanter Stucodor-Arbeit und Lustreizenden Gemähten“ pravi Valvasor). Od takrat datira stropna slika, katere fotografijo prinašamo na str. 193. Ker je podoba slikana na oboku, zato se vidijo črte zakrivljene in je perspektiva negotova. Na stropu pa dela prav dober vtisek. — Kristusov kip, katerega podobo prinašamo na strani 200., je delo slavnega danskega kiparja Thorwaldsena. Bertel Thorwaldsen je bil rojen na morju l. 1770., ko je popotoval njegov oče z Islandskega otoka v Kodanj, da si tam služi kruh kot rezbar. Že kot deček je pomagal očetu pri tem delu. Dobil je ustanovo, da je mogel iti v Rim proučevati velika dela plastične umetnosti. Deloval je potem v Rimu in v svoji domovini ter dovršil mnogo krasnih kipov in reliefov. Najrajši je klesal idealne mitološke podobe. Njegova dela so odločila smer umetnosti v prvi polovici osemnajstega stoletja. V njegovi ožji domovini je vladala ta smer do najnovejšega časa. Njegove podobe predstavljajo splošne vzore; zato jim manjka individualne karakteristike in dramatičnega življenja. Thorwaldsen ni bil oženjen in je vso svojo umetniško ostalino zapustil Kodanju, poleg glavnice 75.000 tol., in sicer s pogojem, da se postavi v tem mestu umetniška galerija, v kateri se naj hranijo njegova dela. Ta zbirka, „Thorwald-

senov muzej“ imenovana, je odprta od l. 1846. in obsega deloma v izvirnikih, deloma v posnetkih vse umotvore slavnega mojstra. — Med slikami iz Carigrada, ki jih prinaša današnja številka, ni podobe Galatskega stolpa. Izpustili smo ga, ker ga vidijo čitatelji v letošnjem koledarju „Družbe sv. Mohorja“. — „Naš novi tenor“ je pa korenjak ves, kar ga je, a najmočnejše pri njem je njegov glas. Na konservatoriju še ni bil, pa morda še tja pride. Umetniško pot je že nastopil. V vasi so imeli kvartet, ki je slovel daleč naokoli. Bili so štirje stari izkušeni pevci. Vsi so poznali note, in tako so se bili privadili drug drugega, da so poznali med seboj vse svoje dobre in slabe strani. Tenor je že vedel, kje se bas po navadi zmoti, in nasprotno. Z eno besedo: Izvrstno jim je šlo! A tudi tem pevcem se je sreča zlagala. Bližala se je Velika noč, in kakor vsako leto, bi moral tudi zdaj nastopiti kvartet, da zapoje „Alelujo“. Še vsako leto je bilo tako, in ljudje bi rekli, da letos ni Velike noči, če bi bilo drugače. A prvi tenor, sicer tako siten in samoglaiven, kakor so tenoristi po navadi, a imeniten pevec, je odšel iz vasi, ker se je s svojo krojaško obrtjo preselil v sosednji trg. Kje zdaj dobiti namestnika? Dober tenor je redka in dragocena stvar. Tri doline prehodiš, pa ga še težko najdeš. V tej zadregi se spomnijo pastirja Janeza. Basist ga je slišal ukati na paši in je naznanil tovarišem, da bi ta morda bil za kvartet. Dolgo so se obotavljali, bi-li vzeli med-se tega novinca — takega otroka in še tako neizobraženega! Slednjič sklenejo, da ga vzamejo za poizkušnjo. Janez seveda rad pride. Kako se čuti počaščenega! On — pa kvartet! Vsa vas bo gledala. Dajo mu nqte v roke, češ: „Janez, zapoj „Alelujo“! In Janez je zajel sape in jo je urezal... Kako, vidite na sliki.

† Kardinal dr. Jakob Missia.

V preprosti kmetiški koči pri „Mislovih“ na Moti v župniji Sv. Križa pri Ljutomeru se je rodil dne 30. jul. l. 1838. deček, kateri je kot mož mogočno vplival na verski in splošno-kulturni razvoj našega ljudstva. Bogoslovske študije je dokončal v Rimu v jezuitskem zavodu „Collegium Germanicum“, kjer je dosegel doktorat bogoslovja. Vrnivši se domov v sekovsko